

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de staatssecretaris van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
's-Hertogenbosch, van 3 juli 2008 in zaak nr. 08/196 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 16 november 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen onder een beperking verband houdende met medische behandeling afgewezen.

Bij besluit van 4 december 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 3 juli 2008, verzonden op 8 juli 2008, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, (hierna: de rechtbank) het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de staatssecretaris een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 5 augustus 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In zijn grief klaagt de staatssecretaris dat, samengevat weergegeven, de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij het beroep van de vreemdeling op artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) inhoudelijk had dienen te beoordelen. Daartoe voert de staatssecretaris aan dat uit het stelsel van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) volgt dat een beroep op voormeld artikel, ook indien dat beroep berust op medische aspecten, moet worden beoordeeld in een asielprocedure, aangezien het ziet op de in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 genoemde toelatingsgrond.

2.1.1. Het door de staatssecretaris gevoerde beleid inzake de verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'medische behandeling' of 'medische noodsituatie' is neergelegd in hoofdstuk B8 van de Vreemdelingen-circulaire 2000 (hierna: de Vc 2000).

Volgens paragraaf B8/3.2 van de Vc 2000, voor zover thans van belang, ligt de medische noodsituatie in het verlengde van de aanvraag in verband met medische behandeling en hoeft deze derhalve niet separaat te worden aangevraagd, indien in de oorspronkelijke aanvraag verblijf wegens medische redenen werd gevraagd.

Volgens paragraaf B8/3.1 van de Vc 2000 wordt onder medische

noodsituatie verstaan: die situatie waarbij betrokkene lijdt aan een stoornis, waarvan op basis van de huidige medisch-wetenschappelijke inzichten vast staat dat het achterwege blijven van behandeling op korte termijn zal leiden tot overlijden, invaliditeit of een andere vorm van ernstige geestelijke of lichamelijke schade. Onder "op korte termijn" wordt verstaan binnen een termijn van drie maanden.

2.1.2. Volgens jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM; arresten van 2 mei 1997 in de zaak St. Kitts, nr. 146/1996/767/964, RV 1997, 70, 6 februari 2001 in de zaak Bensaid, nr. 44599/98, JV 2001/103, en laatstelijk 27 mei 2008 in de zaak N. tegen het Verenigd Koninkrijk, nr. 26565/05, JV 2008/266) kan uitzetting in verband met de medische toestand van de uit te zetten persoon onder uitzonderlijke omstandigheden en wegens dwingende redenen van humanitaire aard, bij gebrek aan medische voorzieningen en sociale opvang in het land waarnaar wordt uitgezet, tot schending van artikel 3 van het EVRM leiden. Van uitzonderlijke omstandigheden kan volgens die jurisprudentie slechts sprake zijn, indien de desbetreffende vreemdeling aan een ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium lijdt.

2.1.3. In de uitspraken van 26 juli 2007 in de onderscheiden zaken nr. 200702037/1 en nr. 200702121/1 (www.raadvanstate.nl) betreffende een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'medische behandeling' heeft de Afdeling overwogen dat de klacht dat de desbetreffende rechtbank het beroep op artikel 3 van het EVRM niet heeft mogen afdoen door slechts te wijzen op de noodzaak een aanvraag als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 in te dienen om met vrucht een beroep op bescherming van eerstgenoemd artikel te kunnen doen en niet te onderzoeken of zich een situatie voordoet als bedoeld in voormelde arresten in de zaken St. Kitts en Bensaid, terecht is voorgedragen.

2.1.4. De uitzonderlijke, met de medische toestand van de desbetreffende vreemdeling verband houdende omstandigheden die er volgens de hiervoor onder 2.1.2. vermelde jurisprudentie van het EHRM toe kunnen leiden dat uitzetting van die vreemdeling met artikel 3 van het EVRM in strijd is zijn door hun aard nauw verbonden met hetgeen in paragraaf B8/3.1 van de Vc 2000 onder medische noodsituatie wordt verstaan. Degene die verkeert in een situatie als bedoeld in genoemde jurisprudentie van het EHRM zal ook komen te verkeren in een medische noodsituatie als bedoeld in paragraaf B8/3.1 van de Vc 2000. Gezien deze materiële overeenkomst staat de in het algemeen geldende scheiding tussen enerzijds gronden die aanspraak geven op verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd en anderzijds gronden die aanspraak geven op een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd er niet aan in de weg om uitzonderlijke omstandigheden die de desbetreffende vreemdeling onder verwijzing naar de jurisprudentie van het EHRM heeft gesteld te betrekken bij de beoordeling of aanspraak bestaat op verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd vanwege medische noodsituatie. Daarbij is mede in aanmerking genomen dat in dergelijke gevallen sprake is van een zodanige samenhang dat niet op voorhand duidelijk is waar in het concrete geval de scheidslijn ligt tussen de uitzonderlijke omstandigheden bedoeld in de

jurisprudentie van het EHRM en de medische omstandigheden die aanleiding geven tot verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd vanwege medische noodsituatie. De aan artikel 3 van het EVRM te ontleen bescherming is aldus een factor die kan leiden tot verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd vanwege medische noodsituatie, zodat ook op deze wijze aan die bescherming gestalte wordt gegeven.

In de gegeven situatie bestaat dus geen grond voor het oordeel dat vorenbedoelde bescherming uitsluitend kan worden ingeroepen door middel van een - later - daartoe in te dienen afzonderlijke aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

De grief faalt.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. De staatssecretaris dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. bevestigt de aangevallen uitspraak;
- II. veroordeelt de staatssecretaris van Justitie tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 322,00 (zegge: driehonderdtweëntwintig euro) geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand; het dient door de Staat der Nederlanden (het Ministerie van Justitie) aan de vreemdeling te worden betaald;
- III. bepaalt dat van de Staat der Nederlanden (het Ministerie van Justitie) een griffierecht van € 433,00 (zegge: vierhonderddrieëndertig euro) wordt geheven.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. T.M.A. Claessens en mr. R. van der Spoel, leden, in tegenwoordigheid van mr. J.J. Schuurman, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

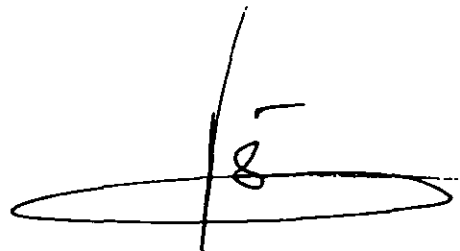
w.g. Schuurman
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 25 mei 2009

154-532.

Verzonden: 25 mei 2009

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 08/196

Uitspraak van de meervoudige kamer van 3 juli 2008

inzake

geboren op
nationaliteit Afghaanse,
eiser,
gemachtigde mr. R.J.J. Flantua,

tegen

de staatssecretaris van Justitie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. S.H.M. Maas.

Procesverloop

In deze uitspraak wordt waar nodig onder verweerder tevens verstaan de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie dan wel de minister van Justitie.

Bij besluit van 16 november 2006 heeft verweerder de aanvraag van eiser om het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking verband houdend met "medische behandeling" afgewezen.

Hiertegen heeft eiser bezwaar gemaakt.

Bij uitspraak van 11 april 2007 van de voorzieningenrechter van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Utrecht, is eisers verzoek om een voorlopige voorziening inhoudende dat zijn uitzetting achterwege dient te blijven totdat op het bezwaar is beslist, toegewezen.

Eiser is op 22 mei 2007 gehoord door een ambtelijke commissie.

Het voornoemde bezwaar is door verweerder in eerste instantie bij besluit van 4 juli 2007 ongegrond verklaard. Verweerder heeft dit besluit echter weer ingetrokken, waarna eiser het hiertegen ingestelde beroep heeft ingetrokken.

Bij besluit 4 december 2007 heeft verweerder voornoemd bezwaar wederom ongegrond verklaard.

Eiser heeft op 28 december 2007 tegen laatstgenoemd besluit beroep ingesteld.

De zaak is behandeld op de zitting van de meervoudige kamer van 12 juni 2008, waar eiser is verschenen in persoon, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of de weigering om eiser een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking verband houdend met "medische behandeling" te verlenen, in rechte stand kan houden.
2. De rechtbank gaat bij de beantwoording van die vraag uit van de volgende feiten. Op 22 juni 1995 heeft eiser een aanvraag ingediend om toelating als vluchteling. Bij besluit van 17 augustus 1995 is deze aanvraag ingewilligd. De vergunning inzake toelating als vluchteling is, met de inwerkingtreding van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) op 1 april 2001, op grond van artikel 115, vierde lid, van de Vw 2000 van rechtswege aangemerkt als een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. Bij besluit van 11 juni 2003 is deze verblijfsvergunning ingetrokken omdat eiser verzwegen heeft dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan gedragingen als bedoeld in artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag. Het hiertegen ingediende beroep is bij uitspraak van 22 februari 2005, AWB 03/33626, van deze rechtbank en nevenzittingsplaats, ongegrond verklaard. Bij uitspraak van 18 juli 2005 van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) is het hiertegen ingediende hoger beroep kennelijk ongegrond verklaard en is de aangevallen uitspraak bevestigd. Op 24 november 2005 heeft eiser de onderhavige aanvraag ingediend.
3. De rechtbank stelt allereerst vast dat blijkens het besluit in primo verweerder eiser op grond van het bepaalde in artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 vrijgesteld heeft van het vereiste bezit van een geldige machtiging tot voorlopig verblijf.
4. Verweerder stelt zich blijkens het bestreden besluit op het standpunt dat eiser niet in aanmerking komt voor de gevraagde verblijfsvergunning omdat in zijn geval sprake is van een contra-indicatie op het terrein van de openbare orde verbandhoudende met het feit dat aan eiser het bepaalde in artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag is tegengeworpen. Naar de mening van verweerder valt de belangenafweging niet in het voordeel van eiser uit. Daarnaast is verweerder ten aanzien van eisers beroep op artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) van mening dat toetsing aan deze bepaling niet in deze reguliere procedure kan plaatsvinden. Ten slotte is verweerder van mening dat eiser geen geslaagd beroep kan doen op artikel 8 van het EVRM.
5. Eiser heeft - kort samengevat - het volgende aangevoerd. Wat betreft de contra-indicatie op het terrein van de openbare orde heeft eiser verwezen naar zijn lange verblijfsduur in Nederland en zijn gezondheidstoestand. Eiser is van mening dat de medische nood situatie in samenhang met de andere door hem genoemde omstandigheden ertoe noopt hem in afwijking van het beleid verblijf toe te staan. Eiser heeft tevens gewezen op het feit dat zijn gezinsleden allen de Nederlandse nationaliteit hebben, zijn zoon in het Nederlandse leger in Afghanistan heeft gediend en eiser in Nederland noch in Afghanistan is vervolgd dan wel veroordeeld voor commune delicten dan wel op grond van artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag. Naar de mening van eiser blijkt uit het bestreden besluit niet dat deze

omstandigheden zijn meegewogen in de belangenafweging. Gelet hierop is het bestreden besluit onzorgvuldig voorbereid en ondeugdelijk gemotiveerd. Voorts is eiser van mening dat uit de overgelegde uitspraken blijkt dat in een reguliere procedure waarin verzocht is om verlening van een verblijfsvergunning voor het ondergaan van een medische behandeling wel degelijk aan artikel 3 van het EVRM kan worden getoetst. Ten slotte doet eiser een beroep op artikel 8 van het EVRM.

6. De rechtbank overweegt als volgt.

7. Ingevolge artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000 wordt een verblijfsvergunning als bedoeld in dat artikel verleend onder beperkingen, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan. Aan de vergunning kunnen voorschriften worden verbonden. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur kunnen regels worden gesteld over de beperkingen en voorschriften.

8. Op grond van artikel 16, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 worden afgewezen indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

9. In artikel 3.77, eerste lid, aanhef en onder a, van het Vreemdelingenbesluit (Vb) 2000 is bepaald dat een aanvraag voor het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Wet op grond van het bepaalde in artikel 16, eerste lid, aanhef en onder d, van de Wet kan worden afgewezen wegens gevaar voor openbare orde indien er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat de vreemdeling zich schuldig heeft gemaakt aan gedragingen als bedoeld in artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag.

10. Ingevolge het door verweerder gevoerde beleid, zoals neergelegd in de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000), wordt een verblijfsvergunning niet verleend indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde en nationale veiligheid. De paragrafen B1/4.4.1 en C4/3.11.3 van de Vc 2000 zijn van toepassing. In het toepasselijke beleid is bepaald dat de aanvraag wordt afgewezen indien er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat de vreemdeling zich schuldig heeft gemaakt aan gedragingen als bedoeld in artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag. Voorts is daarin bepaald dat deze afwijzingsgrond niet afhankelijk is gesteld van het tijdstip waarop de gedraging is gepleegd of eventueel is bestraft. Voor het tegenwerpen van artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag is een (buitenlands) strafvonnis niet noodzakelijk.

11. De rechtbank stelt voorop dat, zoals in overweging nr. 2 is vermeld, reeds onherroepelijk is komen vast te staan dat aan eiser terecht is tegengeworpen dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan gedragingen in de zin van artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag.

12. Voorts is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat in dit geval niet is gebleken van bijzondere feiten en/of omstandigheden op grond waarvan bij afweging van alle aan de orde komende belangen, toch aanleiding bestaat om eiser in afwijking van het beleid verblijf te verlenen. In het bijzonder heeft verweerder zich op het standpunt kunnen stellen dat hetgeen eiser heeft aangevoerd met betrekking tot zijn medische behandeling geen reden vormt om af te wijken van de geldende regels. In dit verband heeft verweerder doorslaggevend belang mogen hechten aan het feit dat ten aanzien

van eiser onherroepelijk is vastgesteld dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan gedragingen als bedoeld in artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag. Met de aanwezigheid van eiser hier te lande wordt dan ook een gewichtig belang van de Nederlandse staat aangetast, te weten de integriteit en geloofwaardigheid van Nederland als soevereine staat, met name in relatie tot zijn verantwoordelijkheden tegenover andere staten met inbegrip van alle staten met wie Nederland verdragen tot bescherming van de rechten van de mens heeft gesloten. Indien ervoor gekozen wordt om het belang van eiser, in dit individuele geval, vanwege het bestaan van een medische noodsituatie, zwaarder te laten wegen dan het belang van de Nederlandse staat en derhalve tot verlening van een verblijfsvergunning regulier overgegaan wordt, kan dit naar de mening van verweerder bovendien een aanzuigende werking hebben welke een ondermijning van het 1F-beleid zou betekenen. Daarnaast heeft verweerder erop gewezen dat bij het tot stand komen van het beleid inzake medische behandeling en medische noodsituatie nadrukkelijk is voorzien dat ook vreemdelingen die een medische behandeling ondergaan die aan Nederland is gebonden en bij wie uitzetting een medische noodsituatie zal opleveren, criminele antecedenten kunnen hebben die aanleiding vormen om de gevraagde verblijfsvergunning te weigeren. Hieruit volgt dat het ondergaan van een medische behandeling die aan Nederland gebonden is en waarbij niet behandelen leidt tot een acute medische noodsituatie, zoals in het geval van eiser, geen bijzondere omstandigheden zijn die ertoe leiden dat de criminele antecedenten niet tegengeworpen zouden kunnen worden. Ook ten aanzien van hetgeen overigens door eiser is aangevoerd heeft verweerder zich op het standpunt kunnen stellen dat deze individuele omstandigheden niet als dusdanig bijzonder kunnen worden aangemerkt dat op grond daarvan dient te worden geoordeeld dat het volgen van de bestaande beleidsregels in dit geval zou leiden tot gevolgen die onevenredig zijn met de door de beleidsregels te dienen doelen.

13. Gelet op het vorenstaande kan eiser niet in zijn stelling worden gevolgd dat het bestreden besluit op dit punt onzorgvuldig is voorbereid en onvoldoende draagkrachtig is gemotiveerd.

14. Uit het vorenstaande vloeit voort dat verweerder aan eiser het bepaalde in artikel 3.77, eerste lid, onder a, van het Vb 2000 heeft kunnen tegenwerpen.

15. Ten aanzien van eisers beroep op artikel 3 van het EVRM overweegt de rechtbank het volgende.

16. Verweerder wijst er in dit verband op dat uit de jurisprudentie van de Afdeling kan worden afgeleid dat er een strikte scheiding is tussen asielzaken en reguliere zaken. Eiser kan, indien hij de bescherming van de Nederlandse autoriteiten wenst in te roepen tegen een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling, een aanvraag als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 indienen. In dit verband verwijst verweerder naar de uitspraak van de Afdeling 8 juni 2006, 200602366/1. Daarnaast merkt verweerder op dat de Afdeling weliswaar in twee uitspraken van 26 juli 2007, nr. 200702121/1 en nr. 200702037/1, heeft overwogen dat de rechtbank het beroep van de vreemdeling op artikel 3 van het EVRM niet heeft mogen afdoen door slechts te wijzen op de noodzaak een asielaanvraag in te dienen, maar dat zij had moeten onderzoeken of zich een situatie voordoet als bedoeld in de arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 2 mei 1997 in de zaak St. Kitts (RV 1997, 70) en 6 februari 2001 in de zaak Bensaïd (JV 2001, 103). Echter, het vorenstaande betekent naar de mening van verweerder niet dat de Afdeling haar eerdere jurisprudentie met betrekking tot de strikte scheiding tussen toelating op reguliere en toelating op asielgerelateerde gronden heeft verlaten. Uit voornoemde uitspraken van de Afdeling en de

onderliggende stukken van voornoemde zaken blijkt namelijk dat in de desbetreffende besluiten het beroep op artikel 3 van het EVRM inhoudelijk was getoetst, hetgeen voor de Afdeling aanleiding vormde voor het bovenvermelde oordeel, aldus verweerder. Naar de mening van verweerder is in het onderhavige bestreden besluit terecht niet getoetst aan artikel 3 van het EVRM, omdat eiser hiertoe een asielaanvraag kan indienen. Gelet op bovengenoemde jurisprudentie maakt artikel 3 van het EVRM dan ook geen onderdeel uit van het onderhavige geschil, aldus verweerder.

17. Eiser heeft in dit verband het volgende aangevoerd. Naar de mening van eiser blijkt uit de overgelegde uitspraken dat in een reguliere procedure waarin verzocht is om een verblijfsvergunning voor het ondergaan van een medische behandeling wel degelijk aan artikel 3 van het EVRM kan worden getoetst. Ook in de zaak van eiser is sprake van een reguliere aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning voor het ondergaan van een medische behandeling, zodat getoetst had dienen te worden aan artikel 3 van het EVRM. Daarnaast wordt ook verwezen naar de in het procesverloop genoemde uitspraak van de voorzieningenrechter van 11 april 2007, waarin is overwogen dat ten onrechte niet aan artikel 3 van het EVRM is getoetst. Ten aanzien van verweerdens stelling dat de Afdeling in reguliere zaken steeds heeft overwogen dat een vreemdeling die in verband met zijn gezondheidstoestand een beroep doet op artikel 3 van het EVRM een asielaanvraag moet indienen, verwijst eiser naar een uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Zwolle, van 28 december 2006, AWB 05/38972, waarin de rechtbank van oordeel is dat artikel 3 van het EVRM wel in een reguliere procedure aan de orde kan komen. Het door verweerder tegen deze uitspraak ingediende hoger beroep is door de Afdeling bij uitspraak van 6 juni 2007 ongegrond verklaard. In dezelfde zin heeft deze rechtbank, nevenzittingsplaats Amsterdam, geoordeeld bij uitspraak van 24 oktober 2007, AWB 07/5524 en AWB 07/5525. Het door verweerder tegen deze uitspraak ingediende hoger beroep is door de Afdeling bij uitspraak van 10 maart 2008 ongegrond verklaard. Voorts volgt eiser verweerdens redenering niet dat uit de bovengenoemde uitspraken van de Afdeling van 26 juli 2007 in combinatie met de onderliggende stukken blijkt dat in de besluiten in die procedures inhoudelijk is getoetst aan artikel 3 van het EVRM en dat daarom in die zaken door de Afdeling getoetst is aan voornoemde bepaling. Naar de mening van eiser is het bestreden besluit derhalve ook op dit onderdeel onzorgvuldig voorbereid en ondeugdelijk gemotiveerd.

18. De rechtbank is met eiser van oordeel dat verweerdens standpunt zoals hierboven weergegeven niet kan worden gevolgd. De rechtbank is van oordeel dat, niettegenstaande de jurisprudentie van de Afdeling inzake de zogenaamde waterscheiding tussen asiel en regulier, verweerder in de onderhavige reguliere procedure inzake medische behandeling eisers beroep op artikel 3 van het EVRM verbandhoudende met zijn medische situatie inhoudelijk had dienen te beoordelen in het licht van de jurisprudentie van het Hof, zoals neergelegd in de reeds genoemde arresten *en* *en*. Steun voor deze opvatting vindt de rechtbank in de uitspraak van de Afdeling van 10 maart 2008, nr. 200708141/1, www.raadvanstate.nl. In deze uitspraak heeft de Afdeling de voornoemde uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 24 oktober 2007, bevestigd. In de laatstgenoemde uitspraak heeft de rechtbank geoordeeld dat uit de uitspraak van de Afdeling van 26 juli 2007, nr 200702121/1, JV 2007, 443, volgt dat verweerdens standpunt dat voor een toets aan artikel 3 van het EVRM alleen ruimte is in een asielprocedure en om die reden niet aan voornoemde bepaling kan worden getoetst in de reguliere procedure inzake medische behandeling, onjuist is. De door verweerder tegen deze uitspraak gerichte, uitvoerig gemotiveerde, grieven zijn in hoger beroep door de Afdeling zonder motivering verworpen.

19. Nu verweerder in het bestreden besluit niet heeft getoetst aan de voornoemde bepaling, kan het bestreden besluit om die reden niet in stand blijven en komt het voor vernietiging in aanmerking wegens strijd met artikel 3:2 en artikel 7:12 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb), onder grondverklaring van het beroep.

20. Ten aanzien van eisers beroep op artikel 8 van het EVRM overweegt de rechtbank, onder verwijzing naar de uitspraken van de Afdeling van 24 maart 2006, nr. 200507663/1, 30 oktober 2006, nr. 200606180/1, en 23 januari 2007, nr. 200605835/1, JV 2007, 97, het volgende. Ingevolge artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000 wordt aan de verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd een beperking verbonden. De vreemdeling dient dan ook bij zijn aanvraag om vergunningverlening het specifieke verblijfsdoel, in verband waarmee hij in Nederland wenst te verblijven op te geven, opdat onderzocht kan worden of een en zo ja, welke aan de verblijfsvergunning te verbinden beperking van toepassing is. Aldus komt vast te staan aan welke vereisten voor vergunningverlening moet worden voldaan. De beoordeling of gezins- of familiebanden tot verlening van een verblijfsvergunning kunnen leiden zal in dit stelsel dan ook plaatsvinden naar aanleiding van een aanvraag om toelating voor dat doel. In dat kader kan ook beoordeeld worden of, indien aan de vereisten voor verlening van een vergunning voor dat doel niet wordt voldaan, artikel 8 van het EVRM niettemin tot vergunningverlening noopt. Aldus is de bescherming die deze verdragsbepaling beoogt te bieden gewaarborgd. Nu eiser niet om verlening van een verblijfsvergunning heeft gevraagd in verband met verblijf bij één of meer als gezinslid aan te merken personen, komt de rechtbank niet toe aan de toetsing of de afwijzing van eisers aanvraag strijdig is met het bepaalde in artikel 8 van het EVRM.

21. Ter voorlichting van partijen wijst de rechtbank erop dat in deze uitspraak het beroep gegrond zal worden verklaard, met als gevolg dat het bestreden besluit (deels) zal worden vernietigd. Niettemin heeft de rechtbank bepaalde gronden van het beroep uitdrukkelijk en zonder voorbehoud verworpen. Om te voorkomen dat deze verwerping in rechte komt vast te staan, kan tegen deze uitspraak tijdig hoger beroep worden ingesteld.

22. De rechtbank acht termen aanwezig verweerder te veroordelen in de door eiser gemaakte proceskosten. Deze kosten zijn met inachtneming van het Besluit proceskosten bestuursrecht en de daarbij behorende bijlage begroot op in totaal € 644,00 voor kosten van door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand:

- 1 punt voor het indienen van een (aanvullend) beroepschrift;
- 1 punt voor het verschijnen ter zitting;
- waarde per punt € 322,00
- wegingsfactor 1.

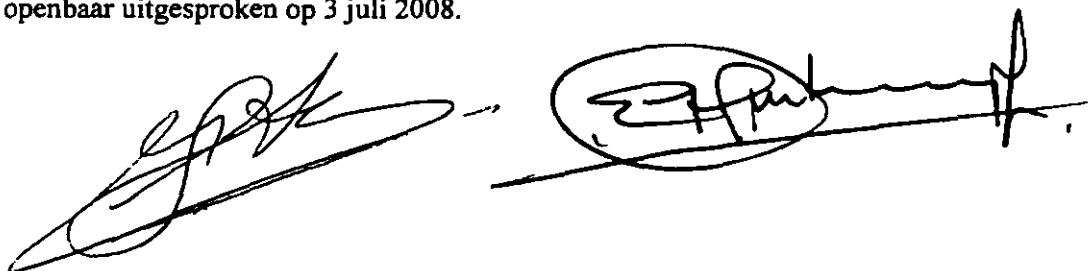
23. Aangezien ten behoeve van eiser een toevoeging is verleend krachtens de Wet op de rechtsbijstand, dient ingevolge artikel 8:75, tweede lid, van de Awb de betaling van dit bedrag te geschieden aan de griffier van de rechtbank.

24. Tevens zal de rechtbank bepalen dat de Staat der Nederlanden aan eiser het door hem gestorte griffierecht ten bedrage van € 143,00 dient te vergoeden.

Beslissing
De rechtbank,

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- bepaalt dat verweerder een nieuw besluit dient te nemen met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen;
- bepaalt dat de Staat der Nederlanden aan eiser het door hem gestorte griffierecht dient te vergoeden ten bedrage van € 143,00;
- veroordeelt verweerder in de door eiser gemaakte proceskosten vastgesteld op € 644,00;
- wijst de Staat der Nederlanden aan als de rechtspersoon die de proceskosten dient te vergoeden;
- bepaalt dat het bedrag van de proceskosten moet worden voldaan aan de griffier.

Aldus gedaan door mr. E.H.M. Druif als voorzitter en mr. A.B.M. Hent en mr. J.R. van Es-de Vries als leden in tegenwoordigheid van mr. D.S. Arjun Sharma als griffier en in het openbaar uitgesproken op 3 juli 2008.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag*

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden:

08 JULI 2008

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
05 AUG 2008	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD DO:	PAR:

HOGERBEROEPSCHRIFT

inzake

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE

(Schedeldoekshaven 100,
2511 EX Den Haag),

a p p e l l a n t,

gemachtigde: mr. G.M.H. Hoogvliet,

advocaat te Den Haag

(Postbus 11756, 2502 AT Den Haag)

tegen

v e r w e e r d e r,

gemachtigde: mr. R.J.J. Flantua,

advocaat te Utrecht

(Postbus 13273, 3507 LG Utrecht)

1 Inleiding

- 1.1 Appellant, verder te noemen de staatssecretaris, komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 3 juli 2008, op 8 juli 2008 door de rechtbank verzonden (Awb 08/196).

Een kopie van de bestreden uitspraak is als **bijlage 1** aangehecht.

- 1.2 In de bestreden uitspraak is het beroep van verweerder van 28 december 2007 gegrond verklaard, is het besluit van 4 december 2007 vernietigd, is bepaald dat de staatssecretaris een nieuw besluit dient te nemen met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen en is - kort gezegd - een kostenveroordeling ten laste van de Staat der Nederlanden uitgesproken.
- 1.3 Bij de beschikking van 4 december 2007 is het bezwaar van 21 november 2007, gericht tegen de beschikking van 16 november 2006, strekkend tot niet-inwilliging van de aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd verband houdend met "medische behandeling", ongegrond verklaard.
- 1.4 De staatssecretaris kan zich met (onderdelen van) genoemde uitspraak niet verenigen en komt daartegen hierbij tijdig in hoger beroep. De staatssecretaris zal zijn grieven in het navolgend verwoorden en toelichten.

2 Bestreden onderdelen van de uitspraak

- 2.1 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rov. 18:

"De rechtbank is met eiser van oordeel dat verweerders standpunt zoals hierboven weergegeven (kort gezegd: artikel 3 EVRM kan niet in een reguliere procedure worden getoetst; gmhh) niet kan worden gevolgd. De rechtbank is van oordeel dat, niettegenstaande de jurisprudentie van de Afdeling inzake de zogenaamde waterscheiding tussen asiel en regulier, verweerder in de onderhavige reguliere procedure inzake medische behandeling eisers beroep op artikel 3 van het EVRM verband houdende met zijn medische situatie inhoudelijk had dienen te beoordelen in het licht van de jurisprudentie van het Hof, zoals neergelegd in de reeds genoemde arresten St. Kitts en Bensaïd. Steun voor deze opvatting vindt de rechtbank in de uitspraak van de Afdeling van 10 maart 2008, nr. 200708141/1, www.raadvanstate.nl."

- 2.2 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rov. 19:

"Nu verweerder in het bestreden besluit niet heeft getoetst aan de voornoemde bepaling, kan het bestreden besluit om die reden niet in stand blijven en komt het voor vernietiging in aanmerking wegens strijd met artikel

3:2 en artikel 7:12 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb), onder
gegrondverklaring van het beroep.”

- 2.3 Gegrondbevinding van de bezwaren van de staatssecretaris vitiesert ook de
overwegingen 22-24.

3 Aanvulling en toelichting

- 3.1 De kernvraag in deze procedure is of in het kader van een reguliere procedure,
verband houdend met medische behandeling, het beroep op artikel 3 EVRM,
gerelateerd aan medische aspecten, beoordeeld behoort te worden, dan wel of
daarvoor de asielprocedure is aangewezen. Het probleem waarvoor de staatssecretaris
zich gesteld ziet, is dat kennelijk sprake is van een gewijzigde koers in de
jurisprudentie van uw Afdeling – hierna zal daarop nader worden ingegaan - terwijl
onduidelijk is wat de strekking van die wijziging is c.q. hoever die strekt. Het is ten
behoefte van de rechtsontwikkeling, maar ook voor de beslispraktijk, beslist
noodzakelijk dat er – kan het zijn binnen afzienbare termijn - een einde komt aan deze
verwarrende situatie.
- 3.2 Uit artikel 1, aanhef en onder j Vw 2000 vloeit voort dat onder verblijf op reguliere
gronden wordt verstaan het verblijf van een vreemdeling in Nederland op grond van
de Vw 2000 anders dan op de gronden bedoeld in de artikelen 29 en 34 Vw 2000. Als
verblijf derhalve gestoeld is op of gekoppeld zou kunnen worden aan een van de
gronden genoemd in de artikelen 29 en 34 Vw 2000, is geen sprake van (verblijf op)
reguliere gronden en is de reguliere procedure dus niet de aangewezen procedure om
de aanspraken op verblijf in dat kader te beoordelen. Het lijkt geen twijfel dat in
artikel 29, lid 1, aanhef en onder b Vw 2000 is beoogd aan te sluiten bij, onder meer,
artikel 3 EVRM.

Zie:

- J. Kleijne, "Artikelgewijs commentaar op de Vreemdelingenwet 2000 en het
Vreemdelingenbesluit 2000", Kluwer, 2001, blz. 104.

Denkbaar is dat artikel 3 EVRM wel een rol speelt, maar verblijf moeilijk of
niet te koppelen is aan een toelatingsgrond, genoemd in artikel 29 Vw 2000,
bijvoorbeeld omdat de dreigende schending niet aan het land van herkomst
van de desbetreffende vreemdeling is gerelateerd. Dan kan dus geen verblijf
worden aanvaard op een grond genoemd in artikel 29 Vw 2000 met als
gevolg dat verblijf op reguliere gronden (mede) in het licht van artikel 3
EVRM niet is uit te sluiten, althans het risico op schending van artikel 3 EVRM
mogelijk wel in de reguliere procedure aan de orde kan komen.

Zie bijvoorbeeld:

- ABRS 30 november 2005, JV 2006, 24;
- ABRS 18 december 2007, JV 2008, 78.

Een dergelijke situatie ligt in de onderhavige situatie echter niet voor.

- 3.3 In het stelsel van de Vw 2000 lijkt verblijf op reguliere gronden derhalve niet mogelijk te zijn indien dat verblijf enkel verband houdt met c.q. is terug te voeren op – kort gezegd – de aannemelijkheid van gegronde redenen voor vrees voor schending van artikel 3 EVRM als de desbetreffende vreemdeling terug zou moeten keren naar het land van herkomst.
- 3.4 In uw uitspraak van 28 december 2001 (JV 2002, 71) is overwogen:
- “Blijkens de Memorie van Toelichting (Kamerstukken II 1998-1999, 26 732, nr. 3, p. 2, 37-38) is in de Vw 2000 een onderscheid gemaakt tussen de verblijfsvergunning asiel en de verblijfsvergunning regulier, teneinde te komen tot betere en snellere procedures en heeft de wetgever ervoor gekozen om een eventueel beroep op artikel 3 van het EVRM slechts te beoordelen in het kader van een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel, als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000. Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 kan deze vergunning worden verleend aan de vreemdeling die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde reden heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De rechtbank heeft dan ook met juistheid overwogen dat, indien appellant bescherming van de Nederlandse autoriteiten wenst in te roepen tegen een reëel risico om aan een behandeling als bedoeld in artikel 3 van het EVRM, te worden onderworpen, het op zijn weg ligt om een aanvraag als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 in te dienen. Anders dan appellant, overigens zonder nadere motivering, betoogd, bestaat geen grond voor het oordeel dat een vreemdeling er aanspraak op heeft dat in iedere procedure die zijn toelating, verblijf of uitzetting betreft een eventueel beroep op artikel 3 van het EVRM onderzocht wordt.”
- 3.5 Hoewel deze uitspraak is gedaan in een procedure die betrekking had op de inbewaringstelling van de desbetreffende vreemdeling en niet duidelijk is of het beroep op artikel 3 EVRM met medische aspecten van doen had, is ten behoeve van de beslispraktijk uit de geciteerde rechtsoverweging – in het licht van het stelsel van de Vw 2000 logischerwijs – afgeleid dat de vraag of artikel 3 EVRM, om wat voor reden ook, tot bescherming noopt, zoals uw Afdeling kennelijk ook uit de bedoelingen van de wetgever afleidt, slechts beoordeeld kan worden in het kader van een asielaanvraag. Aldus wordt aan de bescherming die artikel 3 EVRM beoogt te bieden niet afgedaan, omdat de vreemdeling desgewenst zonder noemenswaardige belemmering een aanvraag ex artikel 28 Vw 2000 kan indienen. Aldus is de bescherming die artikel 3

EVRM beoogt te bieden binnen het wettelijk stelsel van de Vw 2000 voldoende gewaarborgd.

- 3.6 Na de zojuist besproken uitspraak van 28 december 2001, heeft uw Afdeling die lijn geruime tijd voortgezet. In gevallen waarin de voor vreemdelingenzaken verantwoordelijke bewindspersoon zich op het standpunt stelde dat – kort gezegd – medische aspecten in relatie tot eventuele schending van artikel 3 EVRM in de reguliere procedure thuis zouden horen, is dat afgestraft.

Zie bijvoorbeeld:

- ABRS 11 april 2003, JV 2003, 225, rov. 2.5.3.
- ABRS 5 augustus 2003 (200304056/1; **bijlage 2**)

- 3.7 In uw uitspraak van 20 februari 2006, waaraan een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd ten grondslag lag, en waarin de rechtbank kennelijk wel had getoetst aan artikel 3 EVRM, overwoog uw Afdeling dat de door de desbetreffende vreemdelingen aangevoerde grief niet tot het beoogde doel kon leiden, omdat een vreemdeling, indien hij de bescherming van de Nederlandse autoriteiten wenst in te roepen tegen een met artikel 3 EVRM strijdige behandeling, een aanvraag als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 moet indienen en dat, nu de beroepen zich niet tegen besluiten op aanvragen als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 richten, de rechtbank artikel 3 van het EVRM ten onrechte in haar beoordeling heeft betrokken.

Zie:

- ABRS 20 februari 2006 (200508090/1; **bijlage 3**).

- 3.8 Ook in diverse uitspraken van recenter datum is de hier besproken lijn nog consequent gehandhaafd.

Zie:

- ABRS 8 juni 2006 (200602366/1, **bijlage 4**).
- ABRS 29 november 2006, JV 2007, 46, rov. 2.2.2.;
- ABRS 13 december 2006, JV 2007, 164, rov. 2.3.2.;
- ABRS 8 februari 2007 (200605170/1; **bijlage 5**), rov. 2.4.2.;
- ABRS 26 februari 2007 (200607094/1; **bijlage 6**), rov. 2.5.2.

- 3.9 Voor zover in het kader van de voorbereiding van dit hoger beroep kon worden nagegaan, lijkt er kort na de laatste, hiervoor in onderdeel 3.8 genoemde uitspraak een kentering te zijn opgetreden. De staatssecretaris doelt op uw uitspraak van 6 juni 2007 (200700643/1/V3), waarin het hoger beroep van de minister van Justitie tegen de uitspraak van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Zwolle van 28 december 2006 (Awb 05/38972), in de onderhavige procedure ook aan de orde gesteld, met een verkorte motivering kennelijk ongegrond is verklaard. De procedure had betrekking op

een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "het ondergaan van medische behandeling". De rechtbank had de hiervoor uiteengezette lijn in de jurisprudentie voorop gesteld, doch beslist dat in de desbetreffende zaak die regel uitzondering diende te lijden. Onder verwijzing naar de inmiddels bestendige lijn in uw jurisprudentie is namens de minister in hoger beroep betoogd dat de rechtbank ten onrechte tot het oordeel is gekomen dat in de desbetreffende zaak een uitzondering diende te worden gemaakt op het beginsel dat artikel 3 EVRM niet in een reguliere procedure diende te worden beoordeeld. De verkorte afdoening van dit hoger beroep is opmerkelijk nu kennelijk van eerdere jurisprudentie wordt teruggekomen, althans eerdere jurisprudentie wordt genuanceerd.

- 3.10 Uit een tweetal uitspraken van 26 juli 2007 blijkt meer expliciet dat uw Afdeling kennelijk, anders dan eerder leek te (moeten) worden aangenomen, binnen reguliere procedures ruimte ziet voor toetsing aan artikel 3 EVRM, ook als op basis van dezelfde argumentatie zou kunnen worden betoogd dat een van de toelatingsgronden, genoemd in artikel 29 Vw 2000 aan de orde is. In beide gevallen klaagde de desbetreffende vreemdeling dat de rechtbank ten onrechte had overwogen dat voor toetsing aan artikel 3 EVRM in de reguliere procedure geen plaats is, nu het de desbetreffende vreemdeling vrij stond een asielaanvraag in te dienen. Uw Afdeling achtte deze klacht terecht voorgedragen. Waarom uw Afdeling tot die in het licht van eerdere jurisprudentie verrassende conclusie kwam, wordt in de desbetreffende uitspraken niet gemotiveerd. Beslist werd dat de klacht niet kon leiden tot vernietiging van de aangevallen uitspraak.

Zie:

- ABRS, 26 juli 2007, JV 2007, 443, met noot van P. Boeles, die een verschuiving meent te ontwaren, maar geen stellige conclusies uit de uitspraak durfde te trekken;
- ABRS 26 juli 2007 (200702037/1; **bijlage 7**).

- 3.11 Beide laatstgenoemde uitspraken zijn vanwege de staatssecretaris grondig bestudeerd, mede in het licht van de achterliggende stukken. Geconcludeerd is vervolgens dat uit de desbetreffende uitspraken niet kon (en mocht) worden afgeleid dat de scheiding tussen asiel en regulier, althans waar het medische aspecten gerelateerd aan artikel 3 EVRM betref, in weerwil van het stelsel van de Vreemdelingenwet, was verlaten. Gebleken was namelijk dat in de besluitvorming van de zijde van de voor vreemdelingenzaken verantwoordelijke bewindspersoon wel inhoudelijk aan artikel 3 EVRM was getoetst. Op basis van de bestudering van die onderliggende stukken is aangenomen dat die toetsing aan artikel 3 EVRM kennelijk geacht moest worden onderdeel uit te maken van de omvang van het geschil en dat de rechtbank dus op beroepsgronden dienaangaande had moeten ingaan. De verwachting was dat uw Afdeling, als in de reguliere procedure niet aan artikel 3 EVRM werd getoetst, al dan

niet onder verwijzing naar de asielprocedure, vast zou houden aan het in de Vw 2000 verankerde onderscheid asiel/regulier en aan de hiervoor uiteengezette lijn in de jurisprudentie.

- 3.12 In de procedure waaraan de rechtbank in rov. 18 refereert is van de zijde van de staatssecretaris getracht meer duidelijkheid te verkrijgen. In het hogerberoepschrift is erop gewezen dat in dat geval door de staatssecretaris in de bestreden beschikking was overwogen dat gelet op de strikte scheiding tussen asiel en regulier toetsing aan artikel 3 EVRM alleen plaatsvindt in de asielprocedure. In die procedure was derhalve niet in de reguliere procedure overgegaan tot toetsing aan artikel 3 EVRM. Dit appel is helaas met een verkorte motivering ongegrond verklaard, zodat opnieuw geen inzicht werd verschaft en verkregen in het hoe en waarom van de nieuwe koers. Aldus blijft het voor de praktijk gissen wat nu te gelden heeft. Met het onderhavige hoger beroep beoogt de staatssecretaris opnieuw nader inzicht te krijgen in de aard en strekking van de veronderstelde kentering in uw jurisprudentie.
- 3.13 De ontwikkelingen in bedoelde jurisprudentie hebben diverse vragen doen rijzen. Is relevant of in de besluitvorming met betrekking tot een reguliere aanvraag wel of niet inhoudelijk aan artikel 3 EVRM is getoetst? Wat is de betekenis van artikel 1, aanhef en onder j Vw 2000? Acht uw Afdeling dit artikel in strijd met internationale verplichtingen? Is de bescherming die artikel 3 EVRM een vreemdeling in voorkomend geval beoogt te bieden niet dan wel onvoldoende gewaarborgd in een stelsel, waarin, zoals uw Afdeling eerder heeft beslist, slechts een beroep op artikel 3 EVRM kan worden gedaan in de asielprocedure? Is het wel of niet betrekken van artikel 3 EVRM in een reguliere procedure afhankelijk van het bestaan van bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende feiten en omstandigheden op grond waarvan van de in het nationale recht neergelegde procedureregels moet worden afgeweken, en, zo ja, wanneer is dan sprake van dergelijke feiten en omstandigheden? Welke verblijfstitel moet worden verleend als in een reguliere procedure zou worden geconcludeerd dat inderdaad voldoende aannemelijk is dat sprake zal zijn van schending van artikel 3 EVRM in relatie tot medische aspecten? Heeft de kentering alleen betrekking op een gestelde schending van artikel 3 EVRM in relatie tot medische aspecten of heeft zij een bredere betekenis?
- 3.14 De staatssecretaris is van oordeel dat, zonder verduidelijking die tot op dit moment ontbreekt, er geen grond is af te wijken van het door de wetgever beoogde stelsel van de Vw 2000. Er is evenmin grond voor het oordeel dat het stelsel van de Vw 2000 zich niet verdraagt met verplichtingen, voortvloeiend uit internationaal recht, meer specifiek uit artikel 3 EVRM. Zolang niet duidelijk is op grond van welke redenering de aanvankelijke lijn in de jurisprudentie is verlaten, meent de staatssecretaris dat de thans bestreden uitspraak niet, en zeker niet zonder meer, voor juist kan worden gehouden. De uitspraak immers is in strijd met het wettelijk stelsel, terwijl uit het internationaal recht niet voortvloeit dat artikel 3 EVRM in voorkomend geval ook

binnen de reguliere procedure aan de orde behoort te komen. Een vreemdeling kan – zoals opgemerkt - zonder belemmering een asielaanvraag indienen en in dat kader medische aspecten gerelateerd aan artikel 3 EVRM naar voren brengen. Van bijzondere feiten en omstandigheden om van de gebruikelijke tweedeling af te wijken, is niet gebleken. De beoogde bescherming is aldus binnen het nationale systeem voldoende gewaarborgd. De rechtbank heeft dit miskend.

4 Conclusie

- 4.1 De staatssecretaris meent dat de bestreden uitspraak niet in stand kan blijven.
- 4.2 De staatssecretaris concludeert tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot ongegrondverklaring van het bij de rechtbank ingediende beroep.

Den Haag, 5 augustus 2008

advocaat/gemachtigde

behandeld door	mr. G.M.H. Hoogvliet
correspondentie	postbus 11756, 2502 AT Den Haag
telefoon	(070) 515 39 33
fax	(070) 515 30 91
e-mail	gmh.hoogvliet@pelsrijcken.nl
zaaknummer	51009823
referentie	IND-9410.27.0458